

BIBELSK

Hele
Skriften

er inspirert
av Gud
2 Tim 3.16

TRO

2

/2017

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

26. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

En ny og levende vei til helligdommen

Getsemane

Dødens overvinner

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Andre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

En ny og levende vei til helligdommen <i>Av Olav Hermod Kydland</i>	4
Tornekronen <i>Av Hans Erik Nissen</i>	5
Det er liv i å se på det Golgata kors <i>Av Amalie Matilda Hull</i>	6
Ved korsets fot <i>Av Andreas Fibiger</i>	6
Ypperstepresten <i>Av Per Bergene-Holm</i>	7
Påskesalme <i>Av Karl Marthinussen</i>	10
Getsemane <i>Av Kjell Dahlene</i>	11
Ha takk fordi du stred <i>Av Olav Nergård</i>	14
Dødens overvinner <i>Av Egon Kattner</i>	14
Jesus har helliget graven <i>Av Carl Fredrik Wisløff</i>	16
Angående Golgata-sangen <i>Av Gunnar Holth</i>	17
Jesus har helliget graven <i>Av Carl Fredrik Wisløff</i>	18
Jerusalem – 50 år siden byen ble gjenforenet <i>Av Jon Olav Østhus</i>	19
Forræderens siste farvel <i>Av Fredrik Wisløff</i>	23
Jesus brøt dødsrikets porter <i>Av Ole Hallesby</i>	25
Oppstandelsens triumf <i>Av Erik Høiby</i>	26
På veien til Emmaus <i>Av Øivind Andersen</i>	26
Det er fullbrakt! <i>Av Hans Erik Nissen</i>	28
Kristus døde til fastsatt tid <i>Av Hans Edward Wisløff</i>	29

*Derfor alle vegne kan du deg tilegne med et trøstig mot:
Jesus for deg døde, for din skyld og brøde, og igjen oppstod.
Grip kun til! Han gjerne vil være din med alt han eier,
med sin død og seier.*

(Hans Adolph Brorson. Nr 679 v. 4 i Sangboken)

En ny og levende vei til helligdommen

AV OLAV HERMOD KYDLAND

”Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød. Og vi har en stor prest over Guds hus.” (Heb 10,19-21)

Gud skal ha takk for at Jesus har innviet en ny og levende vei inn til den himmelske helligdom. Det har ikke vært noen åpen vei siden menneskehetens representant, Adam, falt i synd og dermed forårsaket skilsmisse mellom Gud og menneske. Gud er hellig og rettferdig. Han tolererer ikke synd. Veien til Gud ble stengt, men Gud ga et løfte om frelse.

Gud sa til slangen: *”Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom din ætt og hennes ætt. Han skal knuse ditt hode, og du skal knuse hans hæl”* (1 Mos 3, 15). Løfte om frelse ble gitt på syndefallets dag. På Golgata ble Satans hode knust, og Jesu hæl ble knust.

GT er en frelseshistorie. Gud kalte Abraham fra Ur i Kaldea til Kana`ans land. Gud sa til Abraham (1 Mos 12,3): *”Jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne. Og i deg skal alle jordens slekter velsignes.”* Velsignelsen skulle komme fra én i Abrahams ætt.

De forskjellige ofringene var en påminnelse for Israel i den gamle pakt om deres synd og misgjerninger overfor Den hellige Gud.

På den store forsoningsdagen skulle ypperstepresten gå inn i Det aller helligste og gjøre soning for seg og folket (3 Mos 16). Dette viser fram til Jesu offer på Golgata.

Hva er det som gjør soning? Vi leser i 3 Mos 17,11: *”For kjøttets sjel er i blodet, og jeg har gitt dere det på alteret til å gjøre soning for deres sjeler. For blodet er i det som gjør soning, fordi sjelen er i det.”*

Aron skulle først føre fram sin egen syndeofferokse og gjøre soning for seg og sitt hus (3 Mos 16,6). Deretter skulle han ta to geitebukker og

kaste lodd om dem. Den ene som ved loddkasting tilfalt Herren, den skulle Aron ofre til syndoffer. Den andre skulle stilles levende fram for Herrens åsyn, *”for at det skal gjøres soning ved den, og så skal den slippes løs for å sendes ut i ørkenen”*(v. 10).

Det hebraiske ord for ”sone” (”kafar”) betyr ”dekke over noe” (”skjule”) Folkets synd ble dekket over, den ble skjult av offerdyrets blod på nådestolen. Bukken måtte late livet for at folket skulle få leve, en stedfortredende død.

Ypperstepresten la begge sine hender på hode til den levende bukken og bekjente over den alle Israels misgjerninger og synder. Bukken bar så alle folkets misgjerninger med seg ut i villmarken (ørkenen), hvor den skulle slippes løs (se 3 Mos 16,21-22). Her ser vi også stedfortredertanken. Bukken skulle bære hele syndebyrden langt bort fra menigheten som da følgelig ble fri og uten skyld.

I den gamle pakt åpenbarte Gud seg i Tabernaklet. I Joh 1,14 leser vi: *”Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en ebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.”*

Jesus, Ordet, ble menneske og slo opp sitt telt. Det viser tilbake til Tabernaklet der Gud åpenbarte seg før. Nå åpenbarer han seg ved Sønnen, Jesus Kristus.

Jesus kom for å ta all verden synd og skyld på seg. Hva kostet det å kjøpe menneskene fri? Apostelen Peter skriver: *”For dere vet at det ikke var med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.”* (1 Pet 1,18-19).

Jesus, Guds Sønn og menneskesønnen, den ene rettferdige og hellige bar alle synder opp på korset. Alle synder som var gjort fra Adam av til det siste menneske som lever og ånder på jord, tok Jesus på seg. Han ble gjort til synd for hele

menneskeslekten, ja for meg og deg. Derfor døde han der for mine og dine synder, ja, for hele verdens synder og fant en evig forløsning.

Jesus smakte døden, ikke for seg selv, men for hele menneskeheten. Da Jesus døde skjedde det noe ufattelig stort som det fortelles om i Matt 27,51: ”Og se, forhenget i templet revnet i to, ovenfra og ned. Og jorden skalv og klippene revnet.”

Forhenget er et symbol på den skillemur som synden hadde reist mellom Den hellige Gud og det syndige menneske. Men Kristus ble gjort til synd for vår skyld slik at han skulle forsone menneskeheten med Gud ved sitt offer. (2 Kor 5,19-21).

Da Jesus smakte døden for menneskeheten, revnet forhenget i templet, og Jesus gikk med sitt eget blod inn i den himmelske helligdom og åpnet en ny og levende vei for alle troende som vil gå inn i helligdommen. □

Denne nye og levende vei går gjennom forhenget, det er Jesu kjød. Det vil si gjennom Jesu legemet. Gud fordømte synden i kjødet (Rom 8,3). Veien ble åpnet da Jesus tok bort verdens synd og skyld ved å utgyte sitt blod til soning da han utbrøt: ”Det er fullbrakt!” og døde. (Joh 19,30).

Samtidig revnet forhenget og dermed var veien åpnet til den himmelske helligdom. Jesus har selv innviet den nye og levende veien med sitt eget blod. Den er ny siden Jesus har åpnet den ved sin død, og den fører til evig liv. Den er levende, for den leder til kilden for vårt åndelige liv, til Gud selv.

Påskens budskap dreier seg om Jesu Kristi forsoning og den nye og levende veien til den himmelske helligdom. Veien til Guds evige rike er fremdeles åpen for enhver botferdig synder som tar sin tilflukt til Jesus Kristus.

Tornekronen

AV HANS ERIK NISSEN

”Og soldatene flettet en krone av torner som de satte på hans hode...” (Joh 19,2)

Dersom du fikk valget mellom å få se all verdens praktfulle kroner og tornekronen, var ikke valget vaskelig. Lå den mellom alle de andre, var det den du ville stanse ved. Den var tenkt som hån. Men den overgår alle kroner i skjønnhet. Jesus har båret den.

Vi skal ikke tro at det er lett å bære en kongekrone. Umiddelbart kan det se slik ut. Men kongemakten krever sin pris.

Tornekronen har en eneste konge båret. Også han ble opphøyet, men det var på et kors. Ingen krone har det kostet mer å bære. Det kostet Jesus livet.

Da Johannes så Jesus i himmelen, så han et Lam som var som slaktet. Dødsmerkene bærer han stadig.

Det kan få oss til å spørre om vi i evigheten skal se merkene av tornekronen?

Gud har gitt Jesus navnet over alle navn. Hvert kne skal bøye seg for ham. Herligheten hans er overveldende. Samtidig er han den som, ”ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom”.

Korsdøden er fryktelig. Det er en død under tortur. Jesu død er enda mer forferdelig. Det er en død under Guds vrede. Derfor blir vi grepet av gru når vi leser om Golgata. Likevel hviler Guds

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

herlighet over Jesus. Hjertet blir fylt av en stille og dyp takk, som ord aldri kan uttrykke. Hjertet finner hvile og fred ved den straffen som kom over ham.

Det var soldater som flettet kronen til Jesus. Men bak dem sto Gud. Det var han som rakte

Sønnen vredesbegeret. Det kunne ikke gå Jesus forbi, hvis han skulle være verdens Frelser. Jesus er din tornekrone konge. I ham er den dypeste fornedrelse og den største opphøyelse forenet. Bak alt banker hans brennende hjerte av kjærlighet til deg. □

Det er liv i å se på det Golgata kors

AV AMALIE MATILDA HULL

Det er liv i å se på det Golgata kors,
ja, just nu er det liv og for deg.
Å syndet, så kom da til ham og bli frelst,
se på ham som tok straffen på seg!

Kor:

Se, se, se og lev!

Det er liv i å se på det Golgata kors.

Ja, just nu er det liv og for deg.

Hvorfor henger han derpå forbannelsens tre?
Jo, fordi dine syndet er der.
Hvorfor roper han så, av sin Fader forlatt?
Kun for deg, for din sjel det jo er.

Det er ikke din bønn, det er ikke din gråt,
det er blodet som frelser deg nu.
For all verden det rant, og det taler for deg:
Det er fred mellom deg og din Gud.

Å, så tvil ikke på at velkommen du er,
siden "fullbrakt" fra Golgata lød!
Da står intet tilbake å gjøre for deg,
alt er fullført ved Frelserens død.

Å, så kom da og se på det Golgata kors,
lov og pris Guds velsignede Lam!
Når han selv er ditt liv, da du aldri skal dø,
men i evighet leve med ham!

Ved korsets fot

AV ANDREAS FIBIGÉR

Der vil jeg gjerne bo hver eneste dag, så lenge jeg er til. Der er det trygge og salige tilfluktsstedet. "Der har jeg funnet livet, selv er jeg intet verd, hva Jesus meg har givet, gjør Gud for meg så kjær." Der hviler mitt hjerte, og når jeg senker meg ned i Jesu Kristi kjærlighets dyp, har jeg både vissheten om mine synders forlatelse og til like den aller kraftigste tilskyndelse til å korsfeste synden og leve et hellig liv. Overfor den yndigste rose blekner alle syndens

tillokkelser; "de giftige lyster Han dører og korset så liflig forsøter." Kristi kors' kjærlighet er den sterkeste drivkraften til helliggjørelse, likesom det er forsoningens faste klippegrunn.

Og der vil jeg gjerne hvile i min død; for jeg tror at i Jesu kors' skygger er sjelens hvile søt.

Og der vil jeg gjerne våkne på oppstandelsens morgen. □

YPPERSTEPRESTEN (Sak 3,1-10)

AV PER BERGENE-HOLM

Profeten Sakarja var profet i tiden etter at de første jødene hadde vendt tilbake til Jerusalem og Juda fra fangenskapet i Babel.

Nå vender Herren seg gjennom profeten til de hjemvendte med formaning om at de ikke må gjøre som deres forfedre, som måtte smake Herrens vredesdom. Vi skulle kanskje tro at når de nå hadde fått vende tilbake, var det tid til glede og lovsang. Og det var det nok, men det er som vi synger i salmen: "Hjelp at jeg fra synden treder og meg alltid varsom gleder ved min salighet og fred! Kjøpt jeg ble, ditt navn skje ære! Dyrekjøpt - å, la det være varsel for meg hvert et sted!" En kristens glede er en varsom glede, en glede som aldri tar bort syndens alvor og faren for å falle i fra.

"Vend om til meg, sier Herren, hærskares Gud, så vil jeg vende om til dere, sier Herren, hærskares Gud. Vær ikke lik deres fedre, som de tidligere profeter formante med disse ord: Så sier Herren, hærskares Gud: Vend om fra deres onde veier og deres onde gjerninger! - Men de hørte ikke og aktet ikke på meg, sier Herren." (Sak 1,3-4).

Det gjelder å ta lærdom av fortiden, ta lærdom av Guds ord. Gud er den samme og han vil handle på samme måte med oss som med Israelfolket, om vi vender oss bort fra ham og hans ord. Derfor må vi la oss advare, mens det ennå er tid, og vende om til Herren i sannhet.

Herrens løfte

Profeten har et veldig løfte til dem som vender om. Herren skal igjen ta seg av Juda og Jerusalem. Herren har slått, men nå vil han forbinde, han vil ta seg av den lille rest og forbarme seg over dem i sin miskunnhet. Men da må de omvende seg, og ikke følge i deres forfedres spor.

De hjemvendte får erfare den samme nåde og miskunnhet som den bortkomne sønn (Sak

2,14-17). Herren fornyer sitt forhold til folket, som om ingen synd og ingen urett var begått. De får begynne på nytt igjen.

Tar ikke Gud det så nøye med synden? Er det slik at tiden leger alle sår, så etter en stund bryr han seg ikke mer over den synd Israelfolket hadde gjort? Nei, det er ikke slik. Gud kunne ikke uten videre tilgi folket deres synder, synden måtte få sin straff.

Men nå hadde Gud straffet folkets synd. Folket hadde vært 70 år i Babel. Det var en lang soningstid. Og så fikk Israelfolket erfare at det fulgte utløsning på soningen, etter straffen tok Herren seg igjen av sitt folk. Han hadde fått igjen for deres synder, og kunne nå vende seg mot dem i nåde. Betyr det at hvis hver enkelt av oss gjør bot, tar på oss straff og lidelse for våre synder, så vil Herren kunne tilgi oss?

Slik kom mange jøder til å tenke, slik tenkte fariseerne på Jesu tid og slik tenker de religiøse jødene i dag. Ikke så at Gud i himmelen ga tilgivelse som lønn eller direkte motytelse for bot og ydmykelse, men likevel slik at Gud av nåde tilga den som søkte ham i bot og bønn. Og på samme måte tenkes det hos en rekke katolske teologer.

Men var det dette Gud ville lære Israelfolket, at vår soning og lidelse kan åpne Guds hjerte og gjøre Gud nådig? Nei, Skriften taler ikke slik. Det er som vi synger i sangen: "Ble min iver aldri matt, gråt jeg både dag og natt, syndens flekker er dog der." Vår bot kan ikke ta bort syndens flekker og gjøre oss rene for Gud.

Sammenhengen er en helt annen. Det er ikke i kraft av folkets egen lidelse og soning Gud kan tilgi dem, men dette er bare et forbilde på det Gud skal gjøre i framtiden, gjennom sin lidende tjener, Messias. Det er det Herren forkynner her gjennom Sakarja 3.

Ypperstepresten Josva foran Herrens engel
Herren lar Sakarja se Josva, ypperstepresten,

stå foran Herrens engel, og Satan stå ved hans høyre side for å anklage ham. Josva, eller Jehoshua, er det hebraiske navnet for JESUS. Hva får Sakarja se? Det var bare en dag i året ypperstepresten fikk tre fram for Gud. Det var på den store forsoningsdagen. Da tok ypperstepresten på seg sine yppersteprestelige klær. På dem var alle Israels stammers navn inngravert, både på edelsteinene i brystplaten og på skulderstykkene. Han skulle bære folket med seg, både på sitt hjerte og på sine skuldre. Gjennom ham skulle hele folket møte Gud. Ypperstepresten bar hele folket på sitt legeme. Men dermed bar han også hele folkets synd.

Ypperstepresten hadde tatt en bukk og bekjent Israels synder over den, og han hadde slaktet en bukk som syndoffer. Han tok blodet av den slaktede syndebukken og bar det med seg når han trådte fram for Gud i Det aller helligste. Inne i Det aller helligste stenket han blodet på framsiden av arken og på lokket på arken, til et dekke mellom seg og Gud og til et dekke over lovens tavler som lå i arken og vitnet om folkets synd for Herren, Herren som tronet mellom kjerubene. Offerdyrets kropp ble brent opp utenfor leiren.

Dette er alt sammen billedlig, en forkynnelse av Stedfortrederen, inntil skyggen ble avløst av tingenes virkelige skikkelse (Heb 10:1). Når ypperstepresten bærer fram offerdyrets blod, er det i stedet for hans eget blod eller folkets blod. Den kroppen som ble brent opp utenfor leiren, det skulle ha vært ypperstepresten selv eller folket selv.

Og nå skal vi ta i betraktning det som ligger bak, både i yppersteprestens eget liv og i folkets liv. De har nå vært "utenfor leiren", i Babel, i 70 år, og nærmest gått til grunne der. Men som en "brann revet ut av ilden", ut av dommen, har de fått vende tilbake til Juda og Jerusalem. Gjennom dommen hadde det skjedd soning og utløsning.

Folket var et syndig folk, urene og tilskitnet av sin synd. Derfor var yppersteprestens klær skitne, de var tilskitnet gjennom de synder han bar på folkets vegne.

Og Satan, anklageren, han trer derfor fram for Herren og anklager ypperstepresten og gjennom

ham folket. Satan peker på de skitne klær og hevder at verken ypperstepresten eller folket har rett til å leve for Gud, for de er urene, skitne pga synden. Satan vil ha ypperstepresten og folket dømt av Herren. Og Satan har loven på sin side, for den anklager også folket for dets synd.

Men Herren dømmer ikke ypperstepresten. Han refser Satan og gir ham ikke rett. Herren har utvalgt Jerusalem, dvs Guds folk. Og, sier han, er ikke denne mannen her en rykende brann, revet ut av ilden? Ypperstepresten har vært i dommen, men han har blitt frelst ut av den, eller gjennom den. Synden har fått sin dom, og straffen er utstått gjennom de 70 år i Babel.

Så tas de skitne klær av, idet det sies til ham at hans misgjerning tas bort. Og han kles i høytidsklær. Særlig nevnes den nye luen. Det var yppersteprestens lue, på den sto det inngravert: Helliget Herren. Ypperstepresten og folket han representerte, var gjennom dommen og det som hadde skjedd for Herrens åsyn, utskilt fra verden og synden og innvidd til Herren for å høre ham til og være hans eiendom.

Ypperstepresten Josva forbilde på Messias

Hva vil Herren forkynne for folket gjennom dette synet som profeten Sakara får se? Det står om ypperstepresten Josva i v.8 at han er en varselmann, dvs et forbilde, for Herren lar sin egentlige tjener komme, Spire, dvs Davids rotskudd. På hebraisk er ordet spire (tsemach) et ordspill med Messias (Messiach).

Ypperstepresten, som folket i Babel, får være et forbilde på den soning som Herren skal fullføre ved sin tjener Spire, ved Messias, ikke gjennom 70 år, men på én dag. Messias skal ta folket misgjerning bort på én dag!

Den misgjerning som Israelfolket aldri kunne sone gjennom sine 70 år i fangenskap, den synd som de mange syndebukkene år etter år ikke kunne ta bort, den skal Messias ta bort på én dag.

Israel og ypperstepresten Josva hadde fått erfare, på forbilledlig måte, at gjennom soning og dom, blir misgjerningen tatt bort. Folket forsones med Gud og Gud kan igjen ta seg av sitt folk. Det var frukten av den store forsoningsdagen, og

det var frukten av de sytti år i Babel, men det var bare et forbilde på det Herrens tjener skulle gjøre fullkomment, en gang for alle, og det på én dag.

Ypperstepresten Josva er altså forbilde på den ene og sanne yppersteprest, Jesus. Det er Ypperstepresten Jesus vi møter her i Sak 3, her beskrives hans soningsdød for oss, på forbilledlig vis. Jesus tok på seg å bære dine og mine synder, sitt folks synder. Han tok på seg å gjøre bot i ditt sted, han tok på seg alle våre botsstraffer. Det er som Paul Gerhardt synger: "Når alle piner vises frem, han svarer: Gjerne, hvert et lem er rede til å lide."

Da Jesus vandret opp til Golgata for deg og meg, så bar han ikke bare korset, men han bar våre synder på sitt eget legeme. Det var hans skitne klesdrakt. "Han som ikke visste av synd, ble gjort til synd for oss." Og han bar sitt eget blod fram for Herrens åsyn i himmelens helligdom.

Anklageren er avvæpnet

Og Satan, anklageren, trådte også fram på Golgata med sine anklager og pekte på Jesu skitne klær, våre synder som han bar, og krevde Jesus fordømt. Og Satan seiret tilsynelatende på Golgata. Jesus døde, oppgav sin ånd, og ut av hans side rant det blod og vann. På Golgata, utenfor Jerusalem, utenfor leiren, døde Jesus. Og når blodet rant, ble hans blod stenket på Guds paktsark i den himmelske helligdom. Og blodet vitnet innfor Guds ansikt om at synden var sonet, straffen var utstått.

I dommen, i straffen, er det soning og utløsning. "Den som er død er rettfærdiggjort fra synden." (Rom.6,7).

Satan, anklageren, avvæpnes på Golgata, han blir kastet ned fra anklagerbenken i himmelen. For i og med Jesu død, i og med at blodet ble sprengt på den himmelske nådestol, er det ikke lenger noen synd å anklage for. Jesus er rettfærdiggjort, frikjent fra synden, for den er sonet.

Det er hva som skjer når blodet er stenket, når soningen er fullbrakt, vi er vitne til i Sak 3. Da tas de skitne klær av. Gud i himmelen rettfærdiggjør Jesus fra dine og mine synder. Synden er

sonet, den er tatt bort, den er kastet i glemselens hav. Satan har ingen rett til å anklage, og Herren sender ham bort. Jesus sier om dette: "Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn" (Luk 10,18).

Guds utvalgte

"For hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettfærdiggjør." (Rom 8:33). Guds utvalgte er først og fremst Jesus selv. Men likesom ypperstepresten ikke bare bar folkets synder på sine skuldre, men selve folket - ja, de lå også på hans hjerte - slik bærer også Jesus hver den som hører ham til. Det som Jesus gjorde, det gjorde han i ditt og mitt sted, som om du og jeg skulle ha gjort det. Da han ble avkledd sine skitne klær, var det dine og mine skitne klær som ble tatt bort. Da han ble iført høytidsklær, var det sine egne klær han ble ikledd, hans egen fullkomne rettfærdighet og hellighet. Jesus var i ett og alt helliget Herren. Men så var det også du og jeg som ble kledd i rettfærdighetens skinnende drakt og som ble helliget Herren. For han gjorde alt i vårt sted. Vi er helliget i Kristus Jesus.

Og er Jesus Guds utvalgte som ingen kan anklage, så er du og jeg også Guds utvalgte som Gud rettfærdiggjør. Ja, vi er utvalgt i Kristus og oppreist med ham og satt med ham i himmelen (Ef 2,6). Tenk, alt dette har den troende i Jesus!

Ser du dette? Det Israel, Herrens tjener, hadde opplevd i Babel, at det var gjennom dommen, soningen, at Guds vrede ble tatt bort og nåde og frelse og rettfærdiggjørelse ble vunnet, det var et forbilde.

Det som ypperstepresten opplevde hvert år når han gikk inn i det aller helligste, at gjennom sonofferet som måtte dø, gjennom blodet, ble det gjort soning slik at folkets misgjerninger ble tatt bort, det var et forbilde.

Det var alt sammen et forbilde på det som skulle skje ved Herrens spire, ved Messias, Davids rotskudd. Og da ledes vi til det en annen profet også hadde vitnet, nettopp som et budskap til det straffede folket: Jes 53,1-11.

Hvordan skal du og jeg gjøre bot for våre

synder? Det ville være formastelig å søke å utfylle det som Jesus allerede har gjort fullkomment. Vi må aldri tro at våre tårer eller våre forsett, våre bønner eller gjerninger, skal kunne legge noe til den fullkomne bot eller soning som Jesus har gjort. Vår bot kan ikke åpne Guds hjerte for oss, men den har en annen hensikt: Å åpne våre hjerter for Guds nåde i Jesus Kristus. Vår bot skal lede til at vi tar vår tilflukt til Jesus med

våre synder, gjør oss bruk av den soning som han har skaffet til veie og leve i syndenes forlatelse.

“Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener (Messias, Jesus), rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære.” Ja, slik er det. Sann bot driver oss til å ta vår tilflukt til Jesus, kjenne han som vår stedfortreder, vårt vederlag for Gud. Kjenner du Jesus slik, er han ditt vederlag, det du har å vise til? □

Påskesalme

Av Karl Marthinussen

Hvorfor er vi dog så svake,
vi som slik en frelser har?
Herlig, uten mål og make
Satans makt han kuet har.
Levende han sto av grav,
banesår han døden gav.
Over storm og hav og bølger,
seiren i hans fotspor følger.

Hvorfor er vi dog så bange?
vi hans løfter eier jo.
Hvorfor skal oss mismot fange?
livets drott vil hos oss bo.
Hans er himmel all og jord,
selv han er Guds allmaktsord.
Jesus, Judas sterke løve,
skal fra helved bytte røve.

Hvorfor engstes? Hvorfor grue,
når han kaller oss til strid?
Selv han fører skjold og bue,
lys og trøst i tyngste tid.
Sverdet i vår hånd er hans,
selv han vant oss seirens krans.
Sjelefienden må oss slippe,
fast i storm står korsets klippe.

Under føtter skal vi holde
giftig kryp og ormespy,
sott og sår ei død skal volde,
ondskaps åndehær skal fly.
Slik hans løfte til oss var,
hans, som rikets nøkler har.
Gjennom natt og ørkenøde
ser vi himlens morgenrøde.

Gud skje lov for påskegleden,
Gud skje lov: Alt er fullbrakt.
Kjøpt med blod for oss er freden,
fast beseglet nådens pakt.
Se, i livets bok vi står,
har vår pant i Jesu sår.
Evig skal vi med ham være,
om hans kors vi her vil bære.

Getsemane

AV KJELL DAHLENE

”Men skulle engang blive kold min kjærlighet til deg, da minn meg om Getsemane og om din sved for meg!”

Under et besøk i Getsemanehagen i Jerusalem i 1866 skrev Edward Payson Hammond denne vakre sangen: ”Hin time i Getsemane”. Den munner ut i bønningen som er sitert ovenfor. Ikke få har gjort denne bønningen til sin.

Getsemane har risset historien sin inn de fleste troendes hjerter, vil jeg tro. Når en gjester Jerusalem, hører et besøk i Getsemane med.

Ved to avgjørende begivenheter får to av de mest ruvende skikkelsene i den bibelske historie beskjed om å dra skoene av føttene sine. Det var Moses og Josva. I Herrens nærhet oppholdt de seg på hellig grunn. (2 Mos 3,5; Jos 5,15).

Slik er det også når vi nærmer oss Getsemanehagen. Mange opplever det svært sterkt å være på det stedet hvor Jesus kjempet sin harde kamp. Likevel er det enda større å bli ledet inn i denne hagen gjennom Bibelens mektige vitnesbyrd.

Getsemanehagen var et kjært sted for Jesus. Denne hagen lå ved Oljebergets fot. Her lå oljepressen som kunne betjene den rike høsten av oliven fra Oljeberget. Getsemane betyr oljepresse.

Her kom Jesus ofte sammen med disiplene sine for å be. Når kveldsmørkets stillhet la seg, og arbeidet ved olivenpressen opphørte, ga det rom for stillhet og bønn. Oljen var en nødvendig del av folkets liv. Derfor ga Gud beskjed om at de måtte plante oliventrær over hele landet. (5 Mos 28,40). Like nødvendig er bønningen i Guds barns liv. Disiplene opplevde en himmelsk luftning da Jesus ba til sin himmelske far og pleide det fortrolige samfunn med ham.

”Da Jesus hadde talt dette, gikk han ut sammen med disiplene sine over bekken Kedron. Der var det en hage, og i den gikk han og disiplene hans inn. Men også Judas, som forrådte

ham, kjente stedet, for Jesus kom ofte sammen med disiplene sine der”. (Joh 18,1-2)

Men denne dagen i påskeuken skilte seg markant ut fra alle tidligere samvær. I kveldsmørket kostet det Jesus mye å gå denne kjente veien over Kedron og inn i hagen. Flere ganger stanset han underveis for å forberede disiplene sine på det som ventet både dem og ham.

Tunge og avslørende ord kom fra Jesu munn: ”I denne natt kommer dere alle til å ta anstøt av meg ... *Jeg vil slå hyrden, og hjordens får skal bli spredt*”. (Mat 26,31. Peter måtte høre:

”*I denne natt, før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger*”. (Mat 26,34). Hele disippelflokken skulle ristes i sollet til djevelen. Han ville bruke makten sin til å sikte dem. (Luk 22,31). Jesus karakteriserer denne avgjørende natten som Jesu fienders time og mørkets makt. (Luk 22,53).

Et stort og hellig alvor preger Jesus når han går inn i hagen. Han ber åtte av disiplene sette seg ned straks innenfor. Selv fortsetter han noe lengre inn i hagen. Peter, Jakob og Johannes følger ham enda et stykke. Jesus er preget av stundens alvor. Slik hadde de aldri sett Mesteren før. Tidligere hadde de opplevd ham som alle situasjoners herre. Han triumferte over dem som søkte å ødelegge ham, brøt Satans og dødens lenker og hjalp i de mest umulige situasjoner. Men hva så de nå?

”... *sorg og angst kom over ham*”. (Mat 26,37)

”*Min sjel er bedrøvet inntil døden! Bli her og våk med meg*”. (Mat 26,38)

”... *angst og forferdelse kom over ham*”. (Mark 14,33)

Det var begynnelsen på Jesu lidelses smertefulle vei. I Getsemane ble oliven knust for å gi helse, lys og liv. Selv gikk Jesus inn i sitt Getsemane for å bli knust for oss, for å gi frelse, lys, liv, håp og en evig framtid.

”Men han ble såret for våre overtredelser; knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom”. (Jes 53,5)

Skriften skildrer ham der han forlater sine nærmeste disipler. Lengselsfullt ber han om deres støtte i bønnen. Han trengte dem så inderlig. *”Og han slet seg fra dem, omtrent så langt som et steinkast.” (Luk 22,41).* Det er kjærlighetens dypeste bånd og tilhørighet.

De forskjellige evangelistene bruker forskjellige ord for å beskrive hvordan denne bønnekampen til Jesus artet seg.

”... der falt han på kne...” (Luk 22,41)

”... falt på sitt ansikt og ba”. (Mat 26,39)

”... falt til jorden”. (Mark 14,35)

Bønnekampen

Jesu bønnekamp i Getsemane har tre faser, og kampen intensiveres til den når sitt klimaks og avgjørelsen ble tatt.

Skriften forteller om flere slike tre-fasede bønnekamper. Profeten Elia ba tre ganger og ropte til Herren for enkens sønn om at sjelen måtte vende tilbake til barnet, før seieren var vunnet. (1 Kong 17,21)

Profeten Daniel bøyde kne og ba tre ganger om dagen fra sitt åpne vindu mot Jerusalem.

(Dan 6,11-14).

Paulus hadde en trefoldig bønnekamp med Gud. Han ville så gjerne bli kvitt denne satans engel som han mente var en stor hemsko i hans tjeneste. Men Herren så på dette på en annen måte. (2 Kor 12,7-10).

Ikke minst står disse tre bønnekampene til Jesus i nær kontakt med Peter. Hans fornektelse hadde også tre faser. Jesus forbereder Peter: *”Simon, Simon, se Satan krevde å få dere i sin vold for å sikte dere som hvete, men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte”.*

(Luk 22,31-32)

Vi forstår at denne kampen i den mørke Getsemanehagen denne natten ikke i egentlig forstand gjaldt ham selv. Han kjempet for sine og han kjempet som stedfortreder. Det var som Frelser, verdens Frelser, at han kjempet den

blodigste bønnekamp som er kjempet på denne vår jord.

Jesu bønnekamp

Sentralt i alle de tre fasene av bønnekampen stod ”kalken”, det begeret som ble rakt ham. Det står ikke direkte hva det inneholdt, men at det var et beger fylt med lidelse, synes klart.

Etter Guds ord kan et beger inneholde både løfter og trusler, velsignelser og forbannelser. (Sal 11,6. Sal 75,9. Sal 116,13. Jer 16,7. 1 Kor 10,16). Den voldsomme kampen Jesus kjempet i møte med dette begeret, forteller oss at framfor ham lå dyp smerte og en grusom fornedrelse. Hva dette innebar, forferdet ham.

Var det ”denne kalken” Jesus drakk i Getsemane? Muligens smakte han på den, men det synes som kalken var noe som ble rakt ham i Getsemane. Da Jesus reiser seg fra bønnen og møter forræderen Judas sammen med vaktstyrken og yppersteprestenes tjenere, sier han til Peter:

”Stikk sverdet i sliren! Skulle jeg ikke drikke den kalk Faderen har gitt meg?” (Joh 18,11)

Hva møtte Jesus i Getsemane?

Jesu bønn i Getsemane var en døds kamp

Nærmere døden hadde ikke Jesus vært. Det var den første smaken av døden. (Heb 2,9). Dødens alvor viste seg usminket for ham. Hele verdens syndeskyld, straff og pine ble lagt på hans skuldre. For ham var synden noe han hadde sett – både årsak og virkning, men nå fikk han kjenne på kroppen syndens avskyelighet i hele sin bredde, tyngde og lengde. En usminket urenhet møtte Guds rene Sønn. Syndens avskyelighet i hele sin gru overvældet ham. Intet ble holdt tilbake. Han opplevde å bli gjort til synd for oss. (2 Kor 5,21)

Hva dette betydde for Jesus, kan ikke måles av oss. Noen uttrykk lar oss ane det. *”fordi han uttømte sin sjel til døden” (Jes 53:12) ”men uttømte seg selv ...” (Fil 2,7).* Kampen var så intens at hans legeme beveget seg på kanten av døden.

”Og han kom i dødsangst og ba enda mer

inntrengende, og svetten hans ble som blod-dråper som falt ned på jorden". (Luk 22,44)

Getsemane hadde både en legemlig og en åndelig side. Det var en mobilisering fra mørkets rike. Anklagene fra djevelen var brennende. Han kunne skildre hvor nytteløs hans oppgave var. I likhet med hans disipler ville storparten av menneskeslekten svikte ham. De ville ikke ære ham for hans lidelse og store offer. Intet ord har en mer ødeleggende virkning som ordet "forgjeves".

Underet i Jesu bønnekamp.

Midt under Jesu intense kamp i Getsemane glemte han ikke sine egne disipler. De lå tungt på hans hjerte. Etter hver fase i bønnekampen vendte han tilbake til dem, men de ga ham ingen støtte. De sov og hvilte seg. Kampen måtte han kjempe alene. Med det var for deres skyld han led. Hans fulltonende ja til lidelsen var for å frelse dem.

Frelsesoffiseren Hjalmar Hansen kom nær inn på Jesu hjerte da han skrev:

"Han glemte seg selv midt i døden,
han glemte sin tornfulle vei.
Han så kun på menneskenøden -
Å tenk, det var allting for meg!"
Hva var innholdet i kalken?"

Siden det ikke står uttrykkelig, er det umulig å si det helt bestemt. Likevel må vi ta en avgrensning. Det betydde ikke at Jesus ba om å slippe å frelse oss. Mye tyder på det motsatte. Bønnen gjaldt ikke å få gå utenom Golgata, men å nå fram til Golgata, - til døden på forbannelsens tre som var bestemt for ham. Det var en gruffull tid som lå fram for Jesus. Kampen i Getsemane hadde tømt han for legemlige krefter, og han så for seg veien fram til Golgata. Ville han make å gå denne tunge veien, uttømt for krefter, like til Golgata? Var det en kortere vei? Markus får fram noe av dette da han skrev:

"...*falt til jorden og ba at timen måtte gå ham forbi, om det var mulig. Og han sa: Abba, Far! Alt er mulig for deg. Ta dette begeret fra meg!*

Men ikke som jeg vil, bare som du vil!" (Mark 14,35-36)

Timen her samsvarer med begeret. Det er ikke en klokke time, men et bestemt tidsintervall hvor avgjørende hendelser skjer.

På flere måter får Guds ord fram at Jesus så fram til å fullføre vår frelse.

"Men en dåp har jeg å døpes med, og hvor jeg gruer til den er fullført!" (Luk 12,50).

Jesu dåp er her ikke en vanddåp, men en lidelsesdåp. Den omslutter og dekker ham på alle kanter.

"Nå er min sjel forferdet! Og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! Men nei, derfor er jeg jo kommet til denne time". (Joh 12,27. Se og Joh 4.34).

Jesu hjerte var fylt av frelsesomsorg for sine og for alle mennesker. Mon ikke Paul Gerhard treffer det godt når han sier: "Til offerstedet står hans hu, han sier: Villig skal jeg nu for Adamsætten stride. Når alle piner vises frem, han svarer: Gjærne, hvert et lem er rede til å lide."

Jesus ble bønnhørt.

Jesu bønnekamp i Getsemane ble kronet med seier. Den fikk sin aksept i himmelen, et fulltonende ja. Faderen selv ga Sønnen sin bekreftelse. Hebreerbrevets forfatter gir oss vitnesbyrd om dette.

"Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret fram bøtter og nødrops til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnhørt for sin gudsfrykt". (Heb 5,7)

Å bli bønnhørt er et stort aktivum. Det er stor grunn til å glede seg når Herren hører og bønnhører oss ved å fri oss ut fra vår nød, løser våre problemer og gir oss det vi trenger.

Likevel kan ingen ting sammenlignes med det å bli bønnhørt for sin gudsfrykt. Det ble Jesus i Getsemanehagen. Der tok han et steg opp og la hele saken i Guds hånd og ba om nåde til å være tålmodig, holde ut i lidelsen uansett hva det skulle koste, bare det ville føre fram til seier.

Jesu ba: *"Men ikke som jeg vil, bare som du vil!" (Mark 14,36)*

Å sette sin egen vilje under Guds vilje, er

alltid veien til den seieren som himmelen kan velsigne. Det gjaldt i Getsemane. Og det gjelder for oss. Gud vilje er vårt høyeste gode. Når den får være bestemmende, blir det alltid seier. □

Dødens overvinner

AV EGON KATTNER

En fastsatt død

Verdeshistorien rommer mange vitnesbyrd om mennesker som har gått i døden for andre. For noen skjedde det ufrivillig, mens andre valgte selv å gjøre det. Langfredag forteller om Jesu død på korset. Sett fra utsiden så var det onde og syndige mennesker som drepte ham. Det kunne se ut som at Jesus døde ufrivillig. Men Jesu bødler hadde ingen makt over ham. Jesus kunne valgt ikke å dø hvis det hadde vært det han ønsket. Han sier nemlig om sitt eget liv i Joh 10,18: *”Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv”*.

Bare i kraft av Jesu egen beslutning kunne han dø. Som den syndfrie, fullkomne og rene hadde døden ingen makt over ham, og heller ikke noe krav på ham. Jesu død var en beslutning som ble tatt av ham selv.

I samme vers 18 sier Jesus videre at han har makt til å gi sitt liv for oss. Måtte Jesus bruke makt for å kunne lide døden på korset? Ja! Men det var i sannhet en spesiell maktutøvelse som utspilte seg. Ved Jesu komme til verden sier han til Gud: *”Derfor sier han når han trer inn i verden: Offer og gaver vil jeg ikke ha, men et legeme dannet du for meg”*. (Heb 10, 5)

Jesu måtte ha et legeme for å kunne dø. Men dette legeme var ikke nok til at døden kunne få makt over ham. Som syndfri var det ikke mulig for ham å dø fordi døden bare har krav på syndere (Rom 6, 23). Jesus måtte være en synder hvis døden skulle fullbyrdes i hans liv.

Evangeliet forteller oss at Jesus, som var syndfri, tok på seg vår synd. I 2 Kor 5,21, sies det så sterkt: *”Ham som ikke visste av synd, har*

Ha takk fordi du stred

Av Olav Nergård

Melodi: Nu takker alle Gud

Ha takk fordi du stred
den strid jeg skulle stride.

Ha takk fordi du led
den straff jeg skulle lide.

Ha takk fordi du bar
min skyld og dom for meg.
Så er min Gud – min far,
og jeg tilhører deg.

Ha takk fordi du er
og alltid blir den samme,
som er meg evig nær.
Og når jeg blir til skamme
med alt av meg og mitt,
så på ditt ord jeg vet:
Du ga meg deg og ditt.
Ha takk i evighet.

Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud”. Jesus døde en stedfortredende død. Derfor har hans død en sonende kraft for menneskene. (1Joh 2,2).

Den maktesløse død

Med Jesus ble hele verdens synd begravd Langfredag. Mange mente at en religiøs fantast nå hadde fått sitt endelige banesår. Men de tok fullstendig feil! I Joh 10,18 sier Jesus om sitt liv:

”Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette bud fikk jeg av min Far”. Jesus handlet etter sin Fars oppdrag da han bar all verdens synd, og døde med den på korset. Nå skulle andre fase av oppdraget finne sted. For at det kunne skje, måtte Jesus atter en gang bruke makt. *”Jeg har makt til å ta det*

igjen”, sier han. Ikke noe menneske som frivillig eller ufrivillig har gått i døden for en annen, har etterpå kunne vekke seg selv til live igjen. Det er det bare én som kan: Jesus Kristus!

Hva er det for en makt Jesus bruker i dødsriket? I Apg 2 forteller Peter i sin pinsepreken om det. Han sier om Kristus: *”Ham oppreiste Gud, idet han løste dødens veer. For det var umulig for døden å holde ham fast”* (vers 24).

Døden har makt over synderen. Den fastholder og binder synderen til seg. Og han kan ikke komme seg fri fordi han bare får sin rettmessige straff for sin synd, nemlig døden. (Rom 6,23). Men døden kunne ikke hamle opp med Jesus fordi han ikke hadde synd i seg selv. Makten til å få sitt liv tilbake fordi han er fullkommen og syndfri. Han tok på seg vår synd da han hang på korset. Han ble gjort til synd for oss. Men selv hadde han ingen synd å sone. Det var vår synd han tok med seg i graven.

Et levende håp

Vi må stille dette viktige spørsmålet: Hva gjorde Jesus egentlig med synden? Da han sto opp påskemorgen, hvor ble det da av min og din synd og hele verdens syndeskyld, som Jesus hadde tatt på seg i vårt sted? Sto han opp igjen med synden? Nei, det gjorde han bestemt ikke. Han lot den bli i graven. Han la den bak seg. Og det er jo evangeliets vidunderlige budskap at synden ble begravet, at den er borte. David sier i Salme 32, 1: *”Salig er den som har fått sin overtredelse forlatt og sin synd skjult”*. Det er mulig å få sin synd skjult. Alt det som fordømmer deg og meg til fortapelse og evig død, kan vi få skjult. Det er mulig fordi Jesus er stått opp. Han vant seier over synden i ditt sted. Han sto opp uten synden og lot den være gjemt og skjult i graven i ditt sted.

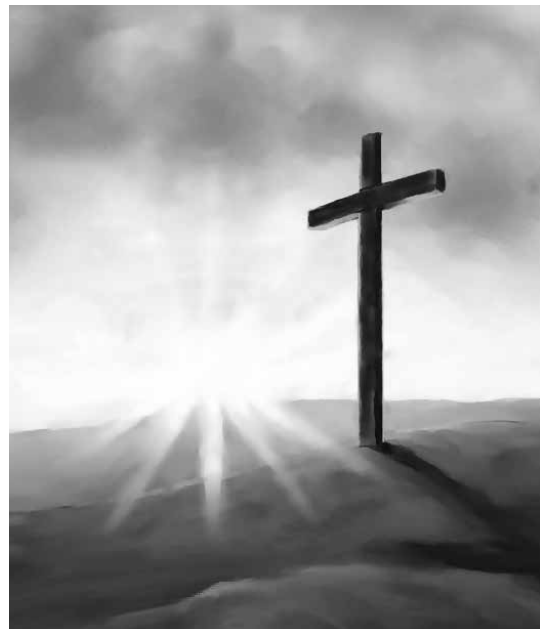
Hvor er dine synder nå, du som tror på Jesus? Du opplever dem som særdeles nærværende i ditt liv og som en trykkende byrde. Men du skal se til den virkeligheten som gjelder for deg i Kristus. Dine synder er gjemt og skjult for Gud i kraft av Jesus. Evangeliet forkynner at Gud i sin Sønn har

skjult dine synder og kommer dem ikke i hu. Det er nesten ikke til å fatte. Men når det er slik, kan synden ikke mer fordømme deg. Og holder du deg til Jesus i troens avhengighet av ham, vil den situasjonen aldri forandre seg for deg.

En dag skal du gå inn til herligheten hos Gud og leve med ham i evighetenes evigheter. Den legemlige død skal du gjennom hvis du ikke lever til den dagen Jesus kommer igjen. Men rett etter den legemlige død må dødens makt slippe deg for alltid. I kraft av din Frelser kan døden aldri holde på deg. Han har gitt deg et levende håp.

Peter forkynner om dette så sterk i sitt første brev: *”Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene – dere som med Guds makt blir holdt oppe ved tro, til den frelse som er ferdig til å bli åpenbart i den siste tid”*. (1 Pet 1,3-5)

Jesus har stått opp av graven. Han lever! Og derfor lever et hvert Guds barn med et levende håp om evig liv hos Gud, når vårt jordiske liv er slutt. Derfor kan vi også jublende ønske hverandre en velsignet påskehøytid. □

Angående Golgata-sangen

AV GUNNAR HOLTH

O Golgata, mitt hvilested, i stormen ly du gav.
Der fikk jeg stille knele ned og legge byrden av.
Der møter jeg Guds egen Sønn, fra korset ned han ser.
Han hører på min stille bønn når der på kne jeg ber.

Så taler vi i hellig ro, Guds egen Sønn og jeg.
Det er så godt for begge to, men best det er for meg.
Hans Ord det er så underfullt, det er et evig JA:
"Jeg elsker deg, mitt barn, så huldt*, bli du på Golgata!"

"Og blir du der, da seirer du, hva enn som kommer på.
Glem ei du er min dyre brud, hold ut og målet nå!
Så møtes vi igjen, vi to, i himlens herlighet.
Der får du fred og evig ro, om her på jord du stred."

*huldt = kjært

Året er 1949. Vårhalvåret. Andreas Rokstad fra Veidholmen, Smøla, er på fiske ved Finnmarkskysten med båten "Frank". Mens han er der nord, sitter han en kveld på et møte og hører et musikklag synge sangen "Golgata". Han får med seg teksten, men melodien kunne han ikke huske.

Samme året, sensommer, er "Frank" igjen på vei nordover. Andreas blir igjen hjemme.

Kona, Agnes, venter barn. Den 10. august blir Elsa født.

Ei uke etter fødselen reiser Andreas nordover med hurtigruta. Mannskapet på "Frank" venter. Pliktene kaller. Andreas har ansvar for båt og mannskap og forsørgeren må forlate hjemmet, kona og barna: Karsten (6), Lovise Karin (2) og lille Elsa, bare ei uke gammel.

Det går 14 dager. Da kommer den tunge og triste meldingen sørfra: Elsa er død. Leversykdom.

For et slag for unge foreldre og for en dobbel påkjenning med den store avstanden!

Med sitt krevende ansvar, og på grunn av dårlige kommunikasjoner, blir det ikke mulig for Andreas å komme hjem. Han får ikke følge sin kjære lille Elsa til graven.

Begravelsesdagen ligger han i kahytten og gråter.

Når han senere fortalte om denne dagen og denne tiden, trakk han særlig fram Golgata-sangen.

Han fant trøst i denne sangteksten.

Agnes har hatt denne teksten liggende i alle år. Hun bor fremdeles på Veidholmen i egen bolig.

På tross av en alder på godt over 90 år, er hun i full aktivitet og tar gjerne imot besøk.

Ved kaffebordet har hun ofte fortalt fra sensommeren 1949. Sterke minner. Merket for livet.

Men hun ser framover mot det evige livet. Hun skal snart få se lille Elsa og sin kjære igjen!

Ellers møter hun gjerne opp på de forskjellige bedehusene i området. Blir det gitt anledning, har hun gode og sterke vitnesbyrd om sin Herre og Frelser - til trøst og oppmuntring for tilhørerne.

Andreas døde i 1976. Han ble 65 år gammel.

Våren 2002 fikk Arne Stensø et spørsmål. Han og kona, Marit, bor på Smøla og er med i det kristne arbeidet, også når det gjelder sang og musikk. Det er også vel kjent, og til glede for mange at Arne skriver melodier.

Spørsmålet kom fra Agnes. Hun spurte om Arne kunne tenke seg å skrive en melodi til denne teksten som hadde betydning så mye for Andreas.

Arne komponerte, og både tekst og melodi kan ses på baksiden av bladet. Da undertegnede mottok denne melodien for over 10 år siden, skrev Arne blant annet dette i et vedlagt notat:

”Jeg synes versene er som om Andreas skulle skrevet dem selv, et vitnesbyrd om sin stilling og om sin nød, og at trøsten i alle situasjoner er å hente ved Golgata”.

Måtte tekst og tone nå nye hjerter til trøst og styrke på livsveien. □

Bibelsamling 2017

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

12. – 16. juli 2017.

Talere: Øyvind Samnøy og Oddvar Dahl

Program i nummer 3 av Bibelsk Tro.

Jesus har helliget graven

AV CARL FREDRIK WISLØFF

”Og Josef fra Arimatea tok Jesu legeme og svøpte det i et rent, fint linklede og la det i sin nye grav, som han hadde latt hugge i klippen, og han veltet en stor sten for døren til graven, og gikk bort.” (Mat 27,59 ff)

Fra Langfredag til Påskemorgen lå Jesus i graven. Det er godt å tenke på det også.

Han ble prøvet i alt i likhet med oss, sier Bibelen. (Heb 4,15). Det er menneskenes lodd en gang å dø og å bli lagt i graven (Heb 9,27).

Ingen dveler vel gjerne ved tanken på sin egen grav. De fleste skyver nok tanken fra seg. Men samtidig vet en jo at stunden kommer – min stund, da jeg skal ned i graven.

Da er det godt å tenke på at Jesus er prøvet også i dette. Han har selv ligget i graven, og derved har han – som de gamle pleide å si – helliget graven for oss.

Derfor lyser det også håp over graven for den som tror på Jesus:

Ligger jeg i syndens veie,
ligger jeg i armod ned,
ligger jeg på sykdoms leie,
ligger jeg i usselhet –
ligger jeg forengt, forhatt,
og av verden helt forlatt,
skal jeg hus i graven tage –
å, der er dog håp tilbake!

”Bibelens syn på sig selv”

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

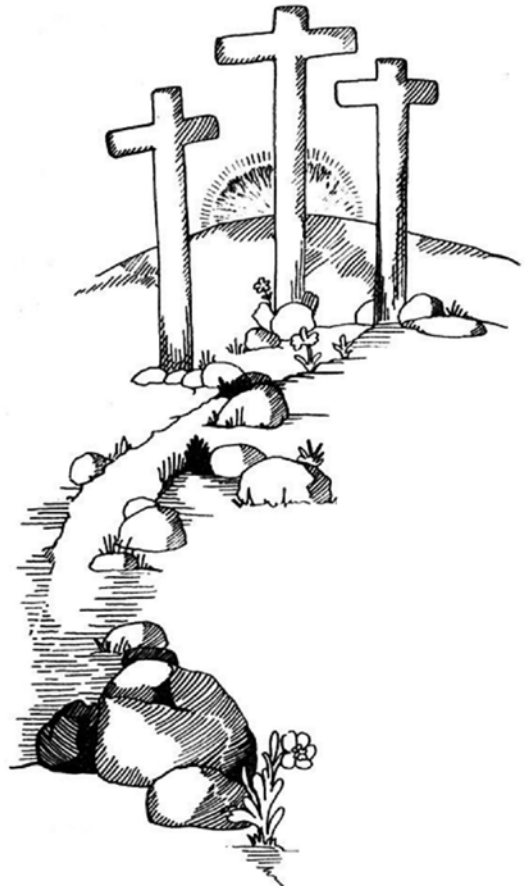
Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Også dette er han prøvet i. Men som graven ikke kunne holde på Jesus da han stod opp på den tredje dag, slik skal han også oppvekke alle som tror på ham.

Bibelen viser oss at ikke alle skal dø; de som lever i tro den dag Jesus kommer for å hente sine, skal sammen med de troende hensovende rykkes opp og møte Herren. (1 Tess 4,15 ff). Det er det store håp.

Men om Herren ennå venter med å komme, skal vi legges i grav. Hvor godt å tenke på at Jesus har helliget graven for oss. Døden er ikke det siste – oppstandelsens morgen skal gry med liv og salighet for den som tror. □

Jerusalem – 50 år siden byen ble gjenforenet

AV JON OLAV ØSTHUS

Innledning

24. mai 2017 feirer Israel (og mange utenfor Israels grenser) at det er 50 år siden Øst-Jerusalem ble gjenforenet med Vest-Jerusalem. Da skal undertegnede til Jerusalem og være med på feiringen!

Selve gjenerobringen av Øst-Jerusalem fant sted 7. juni 1967 (etter jødisk kalender 28 lyar 5727). Vi som er litt eldre husker denne dagen veldig godt. Ikke minst avisbildene hvor daværende forsvarsminister Moshe Dayan spaserer inn i Gamlebyen sammen med noen israelske soldater. Jeg var 13 år den gangen, men husker veldig godt at min far og min morfar hadde en sterk samtale om hva som skjedde, de var begge veldig oppglødet og refererte til de bibelske profetier.

Dayan skal ha sagt følgende på denne dagen i 1967:

”Denne morgenen frigjorde Israels forsvarsstyrker Jerusalem. Vi har gjenforent Jerusalem, Israels delte hovedstad. Vi har kommet tilbake til den helligste av alle våre hellige steder, for aldri å skilles fra den igjen. Til våre arabiske naboer retter vi også denne gangen ut våre hender i fred. Og til våre kristne og muslimske medborgere, lover vi høytidelig full religiøs frihet og fulle

rettigheter. Vi kom ikke til Jerusalem på grunn av andre menneskers hellige steder, og ikke for å blande oss inn i tilslutningen til andres tro, men for å beskytte dens enhet, og leve der sammen med andre, i fellesskap.”

Dette løftet har israelske myndigheter aldri gått tilbake på. Noen vil kanskje hevde at de har overoppfylt dette løftet fordi de har begrenset jødernes rett til å besøke tempelplassen. Hvordan det enn er, andre troendes rett til å besøke Jerusalems hellige steder ble dramatisk endret etter gjenforeningen i 1967. Særlig gjaldt dette jødene som nå igjen fikk adgang til sitt helligste sted på denne jord, Western Wall, Vestmuren (på hebraisk Kotel). Her finnes rester av muren til det andre tempel som ble benyttet på Jesu tid. Under den jordanske okkupasjonen av Øst-Jerusalem i perioden 1948 – 1967 ble dette området benyttet som søppelhaug. I denne perioden ble også Gamlebyens synagoger revet ned, og den jødiske gravlunden ved Oljeberget plyndret for gravsteiner, som ble benyttet til brosteiner og byggematerialer. Alle jøder i Gamlebyen ble enten drept eller fordrevet av de jordanske styrkene.

Nasjonal helligdag

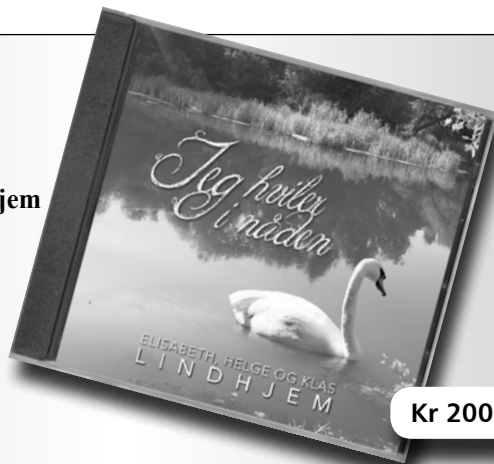
Gjenoprettelsen av Jerusalem som Israels

CD

”Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,- + frakt

hovedstad om lag 2800 år etter at kong David erklærte byen som Israels hovedstad og nesten 2000 år etter at byen ble ødelagt av romerne, må sies å være en av de mest bemerkelsesverdige begivenheter i verdenshistorien.

I mai 1968 annonserte den israelske regjeringen at det skulle innføres en ny helligdag, Jerusalem dagen, den 28. dagen i måneden Iyar. I mars 1998 vedtok så Knesset en egen lov om Jerusalem dagen, slik at nå er denne dagen nasjonal helligdag i Israel.

FN's muslimske agenda

På denne bakgrunn er det vanskelig å vite om vi skal le eller gråte av den famøse resolusjonen som UNESCO vedtok i fjor høst om at jødene ikke har noen røtter, verken til Tempelplassen eller Vestmuren. Om UNESCO (og egentlig hele FN) ikke har vært irrelevant for Israel før, så ble den det i alle fall nå. Vi bør ikke spandere mer trykksverte på slikt tøv, det faller til jorden på sin egen urimelighet. Det viktigste for FN, og dets stadig sterkere muslimske fraksjon, synes å være å få slettet alle jødiske røtter fra sin Verdensarv-liste. Ifølge UNESCO har Jerusalems mest hellige steder kun røtter i islam, som jo er en av verdens yngste religioner. Benjamin Netanyahu kalte treffende hele seansen for "et absurd teater." (En oppmuntring fikk vi dog da FN's nye generalsekretær Antonio Guterres i et intervju med Israel Radio i slutten av januar 2017 bekreftet jødene historiske røtter i Jerusalem. La oss håpe han fortsetter i samme sporet. Representanter for palestinske myndigheter har forøvrig forlangt at generalsekretæren beklager sine uttalelser.)

For noen år siden hørte jeg daværende leder av Den internasjonale kristne ambassaden i Jerusalem, Malcolm Hedding, tale om Jerusalem. Han sa da blant annet at jødene har større rett på Jerusalem enn engelskmennene har på London og franskmennene på Paris. Hedding er i godt selskap når han sier dette. Det fortelles at Israels første president Chaim Weizmann i 1906 møtte Storbritannias senere utenriksminister Arthur Balfour (mannen bak Balfour-erklæringen som

kom i 1917). I dette møtet forklarte Weizmann bakgrunnen for sionismen og at jødene måtte få rett til å vende hjem til sitt rette fedreland. Balfour spurte så om Uganda-planen kan være et alternativ. (Uganda ble på et tidspunkt vurdert som et mulig hjemland for det jødiske folk).

Weizmann svarer: "Herr Balfour, hva om jeg tilbød deg Paris i stedet for London, ville du godta det?" Balfour reagerer slik: "Men Dr. Weizmann, London tilhører jo oss!" Da utbryter Weizmann: "Det er sant, men Jerusalem tilhørte oss mens London var ei myr." Veldig lenge før hovedstedene Paris, London, Washington og Moskva så dagens lys, var Jerusalem sentralt i det jødiske folks tro og nasjon.

Politikere verden over fortsetter å hamre løs på Israel og dets regjering for å være roten til problemene i Midt-Østen. Den 23 desember 2016 fant FN's Sikkerhetsråd ved sin resolusjon nr. 2334 det hensiktsmessig å beskrive alt jødisk nærvær i Gamlebyen i Jerusalem som ulovlig. 14 medlemmer stemte for resolusjonen, USA avholdt seg fra å stemme. Så ble dette fulgt opp av en ny såkalt fredskonferanse i Paris 15. januar 2017 hvor implementeringen av den såkalte to-statsløsningen ble diskutert. Dette innebærer blant annet en deling av Jerusalem og utvisning av alle jøder fra Jerusalems gamleby, Judea og Samaria.

Hva sier Bibelen?

Fruktene av disse bestrebelsene kommer til å bli svært bitre og vi ser allerede nå konturene av dette i horisonten. Det er nok å vise til Herrens løfter i 1 Mos 12,3; Salme 2; Sakarja 12,1-9 samt Joel 3,6-7 og 22-26. Det er viktig å merke seg at Herrens løfter kan deles i to hovedgrupper, velsignelser og forbannelser. Det siste hører vi svært lite om, men Bibelen taler mye om det. Det står gang på gang i Skriften "*og dere skal kjenne at jeg er Herren.*" Dette brukes både for kanalisering av Guds velsignelser og Guds straffedommer. Tarje Norberg har sagt mye klokt, blant annet dette: "Denne konflikten ønsker Gud å løse alene. Alle andre som prøver seg er dømt til å mislykkes."

Kampen i Midtøsten er ikke bare en kamp mellom Israel og araberne. Det er en kamp om hver eneste en av oss. Den kommer etter hvert til å utvikle seg slik at vi tvinges til å ta stilling.”

Jødene tilknytning til Jerusalem

Jerusalem er en av verdens eldste byer. Den er omtalt i Bibelen mer enn 830 ganger (690 ganger i GT og 144 ganger i NT). Byen er ikke nevnt ved navns nevning en eneste gang i Koranen. Ingen by i verden har hatt en mer omstridt tilværelse enn Jerusalem. Det sies at byen har blitt helt ødelagt to ganger, beleiret 23 ganger, angrepet 52 ganger, samt erobret og gjenerobret 44 ganger.

Det antas at den første jøde som kom til Jerusalem var Abraham for om lag 3800 år siden, her fikk han velsignelsen av Melkisedek. Om lag 60 år senere kom Abraham tilbake til den nåværende Tempelplassen (Moria-fjellet) for å ofre sin sønn Isak. Her hadde Jakob, Abrahams barnebarn, sin drøm om stigen som rakk helt opp til himmelen.

Kong David gjorde byen til Israels hovedstad for om lag 3000 år siden. Det første tempelet ble bygget av Davids sønn kong Salomo og ble stående i ca 400 år. Det andre tempelet ble ferdig i 352 før Kristus og ble også stående i ca 400 år. Fra denne byen vendte Jesus tilbake til sin himmelske Far og til denne byen skal Han komme igjen.

Det er fantastisk å lese om Abraham i 1 Mos 22. Gud hadde satt ham på prøve og han var klar til å ofre sin sønn Isak på Moria-fjellet. Men Gud sendte en vær i hans vei, som han ofret i stedet. Så står det i vers 14: *”Og Abraham kalte dette stedet: Herren ser. Derfor blir det sagt den dag i dag: På Herrens berg skal han la seg se.”* Her ligger mye av årsaken til kampen om Jerusalem. Legg merke til at verbet her står i både nåtid og framtid.

Så vet vi at Abrahams offerhandling pekte framover mot en mye større og viktigere offerhandling som ble gjennomført en gang for alle nesten 2000 år senere. Det var i Jerusalem Guds lam, verdens Frelser og jødene Konge Jesus

Messias, ble korsfestet, døde, ble begravet og stod opp igjen fra de døde. Dette er verdens største begivenhet fra tidenes begynnelse. Derfor har vi også fått vår tidsregning fra Kristi fødsel. Og Jesus sier selv i Johs 8,56: *”Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag. Og han så den og gledet seg.”*

I Matt 5,34-35 sier Jesus: *”Men jeg sier dere: Dere skal i det hele ikke sverge, verken ved himmelen, for den er Guds trone, eller ved jorden, for den er hans fotskammel, eller ved Jerusalem, for det er den store konges by.”* Det er interessant å merke seg at jorden i sin alminnelighet er hans fotskammel, men Jerusalem er hans by.

Det er mulig Jesus her viser til Salme 48,2 hvor det står: *”Stor er Herren! Høyt er han lovprist i vår Guds by, på hans hellige berg.”*

40 dager etter sin oppstandelse fra de døde forlot Jesus disiplene fra Oljeberget i Jerusalem og reiste hjem til sin himmelske Far.

Noen få dager deretter utgytes Den Hellige Ånd over disiplene i Jerusalem. Dette var startskuddet som førte til at evangeliet ble forkynt og spredt over store deler av verden. Denne bevegelsen pågår fortsatt med full styrke.

Sentrum i verden

Jerusalem er på et forunderlig vis sentrum for verdenssamfunnets oppmerksomhet. Men byen spiller ikke bare en viktig rolle i historien og i dagens politikk, nei, noe langt viktigere er knyttet til denne byen.

Som allerede påvist er Jerusalem byen Gud har utvalgt til å være stedet hvor han gjennomfører de store hendelsene i sin frelsesplan.

Byens betydning i dagene som ligger foran oss kan knapt overdrives. I Salme 2 betegner Gud den som *”mitt hellige berg”*. I Johannes’ Åpenbaring beskrives Jerusalem som *”den store byen”* (11,8) og *”den elskede byen”* (20,9). Bibelen har også mange andre navn på denne byen, for eksempel. *”Salem,” ”Herrens by,” ”Rettferdighetens by,”* og *”Den trofaste by”*.

Det er til denne byen Jesus kommer tilbake. Og fra denne byen (Sion) skal Jesus regjere. Sion,

Guds hellige fjell, står svært sentralt i Israels historie. Og det er herfra bevegelsen sionisme har sitt navn. Byen er jo optimalt plassert i krysningspunktet mellom tre kontinenter. Mye tyder på at de kristne på et eller annet vis skal samles her når Jesus kommer tilbake, eller kanskje det blir i luften over byen (1 Tess 4,17)?

For hver dag som går, nærmer vi oss den dagen Kongen kommer tilbake. Og da kommer han ikke tilbake som et lite barn som blir lagt i en unnselig krybbe. Nei, denne gangen kommer han tvert imot med herredømme og makt. Han setter føttene på Oljeberget i Jerusalem, og skal råde med jernstav fra kyst til kyst. Herrens Ord skal gå ut fra Jerusalem.

Til alle tider har jøder fra hele landet valfartet (mange gjør det også i våre dager og da fra store deler av verden) regelmessig til Jerusalem, særlig under de tre store jødiske høytider. Det velkjente: ”Neste år i Jerusalem” har jødene i Diasporaen hilst hverandre med i tusenvis av år under avslutningen av det jødiske påskemåltidet. Med dette mener de ikke bare et individs lengsel etter å returnere til et hellig sted for å be, men et helt folks ønske om å returnere for på ny å gjenoppbygge deres nasjonale hjem, hvor Jerusalem var og er hjertet. Vi kan gjerne si at Israel er sentrum i verden og Jerusalem sentrum i Israel. I Esekiel 38,12 heter det så treffende at Israel er ”jordens navle.”

Bibelen beskriver også at Djevelen bindes i tusen år, så slippes han fri. Det første han gjør ifølge Johannes Åpenbaring 20 er å forføre folkeslag til strid mot ”de helliges leir og den elskede byen”. Personlig tror jeg den elskede byen er Jerusalem. Dette blir også det siste han gjør: ”Djevelen, som forførte dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel.”

Vårt kall

Vi forstår at Jerusalem ikke har utspilt sin rolle i Guds frelsesplan, tvert imot kommer selve finalen til å utspille seg i denne byen. Gud utfører i våre dager en ny epoke i menneskehetens historie: Å bringe det jødiske folket tilbake til Israel. Han har også brakt byen

Jerusalem tilbake til det jødiske folk. Dette skjer for at han skal fortsette, og en dag triumferende fullføre det han påbegynte for 4000 år tilbake da han talte til Abraham og ga løfte om frelse for menneskeheten.

Dette er årsaken til at Jerusalem og dette folket befinner seg midt i en kamp som først og fremst er åndelig. Gud kaller sin menighet til å være forbedere og hans medarbeidere i dette arbeidet som ligger så tungt på Guds hjerte. Her kan vi finne mange modeller fra Bibelen. En av dem er Daniel, han var en bønne-kjempe (se Daniel 6 og 9). Særlige kjennetegn ved Daniels bønnetjeneste var trofasthet helt uavhengig av ytre omstendigheter og ydmykhet. Folkets synder ble Daniels egne synder. Og han ble bønnhørt! Og vi som har omsorg for Israel og Jerusalem, blir også bønnhørt. For Israels vokter verken slumrer eller sover. (Salme 121).

”Be om fred for Jerusalem!” er det klare kallet vi har fått i Salme 122,6. Og dette er jo svært så passende: For det er jo ”fred” byens navn egentlig betyr (Heb 7,2). Det hebraiske navnet på byen betyr egentlig dobbelt fred, noe som gir grunnlag for refleksjoner. Her brakte Gud fred mellom Gud og mennesker og en gang skal denne byen også være utgangspunktet for en holdbar fred menneskene imellom.

Forkynner Nils Borge Teigen fikk oversendt følgende hilsen fra Børre Knudsen en gang han var på besøk i Israel:

“Når månen er full,
da stråler muslimenes kuppel av gull.
Men dypt i det skjulte der alteret stod,
der lyder en røst fra det eldgamle blod:
Den ene og sanne er du!
Kom Sion i hu!”

Måtte vi alle være trofaste mot dette kallet. □

Bestill Bibelsk Tro for 2017
og få nr 5 og 6 for 2016, samt
CD-en ”Himmellengt” med
sanger av Olav Fjermedal.

Forræderens siste farvel

AV FREDRIK WISLØFF

”Menneskesønnen går bort som skrevet er om ham. Men vé det menneske ved hvem Menneskesønnen blir forrådt. Det hadde vært godt for det menneske om han aldri var født.” (Mat 26,24)

Da Jesus ble ført bundet fra det høye råd til Pilatus, var det også to disippeløyne som fulgte ham. Men da de øynene så Jesus, tentes i dem dødens fortvilelse, som snart skulle drive ham inn i selvmord. Kan hende Jesu øyne søkte ham; men han var for langt borte til å se hans blikk; ellers kanskje han hadde funnet sin vei til Peters side og grått ut den samme bitre og frelsende gråt.

Judas hadde aldri tenkt det skulle gå som det gikk. Han var gjenstand for Satans bedrag. Minst to ganger før hadde han sett sin mester truet på livet, og begge ganger hadde Jesus reddet seg ved et under. I Nasaret hadde de drevet ham like ut til brynet av berget for å styrte ham utfor. *”Men han gikk midt imellom flokken, og dro bort.”* (Luk 4,30). I tempelgården hadde de grepet stener for å kaste på ham; men Jesus skjulte seg og gikk ut av tempelet, midt imellom dem. (Joh 8,59)

Hvorfor skulle han ikke gjøre likedan nå? Satan hadde forklart ham allting nøye og sagt ham at det ikke var så farlig. Det var en brist i Judas' Messias-tro – som vi før har sett –, og den brist brukte Satan til å felle både disippelen og hans mester.

Judas hadde ventet en annen utgang av opptrinnet i Getsemane. Det begynte jo også godt, da de væpnede menn falt til jorden bare ved et ord av Jesus; men så endte det med at han ble ført bundet bort. Men ennå håpet Judas: Ut fra rettssalen ville Jesus gå, og ingen ville våge å legge hånd på ham, slik som før i Nasaret og i tempelet. Og så hadde Judas bare gitt Jesus et nytt høve til å vise sin makt og herlighet. Men slik gikk det ikke. Satans slør holdt på å lettes fra Judas' øyne: han begynte å se den virkelige,

forferdelige sannhet, følgende av hans onde gjerning. Jesus var dødsens. Da begynte angerens svie å brenne i hans sjel; verdensbedrøvelsen tok strupetak på ham.

De lumpne sølvpengene som før hadde stått for ham så skinnende, tillokkende, ble nå som ild i hånden hans. Før en synder faller, står synden for ham i fristende rosenkjær. Etter fallet er den blitt til en illeluktende masse.

Og Judas går i seg selv. Erkjenner sin synd. Ja, bekjenner den òg. Han kaller seg selv en forræder; han vitner om Mesterens uskyld, og det overfor Jesu fiender: *”Jeg har syndet, idet jeg har forrådt uskyldig blod!”* Ja, han gjorde sin brøde god igjen, så langt det sto til ham; han kastet de tredve sølvpengene i tempelet.

Men lenger kom ikke Judas. Det er ikke oppgjøret med mennesker som frelser oss. I så fall hadde Judas vært frelst. Det er heller ikke å gjøre sin brøde god igjen. Judas' ulykke var at han aldri nådde lenger enn til mennesker og til ruelse over sin synd; han nådde aldri fram til oppgjøret med den hellige og kjærlige Gud.

”Og Judas gikk bort og hengt seg. Og han styrtet ned og brast i tu, og alle hans innvoller veltet ut.” (Mat 27,5; Apg 1,18)

Det er sagt: ”Hånden som var knyttet om pungen med lønnen, knyttet seg deretter om hans egen strupe. Det ble verre å leve med pengene enn å dø uten dem. – I skrekk slengte Judas lønnen – i gru slengte han seg selv.” (Söderblom)

Da Judas møtte Jesus i Getsemane, hilste han ham med et kyss. Den greske teksten her kan best oversettes: Han kysset ham ivrig (eller inderlig)! Det ligger noe av det intense, ivrige, litt lidenskapelige i hans kyss. Det skulle vel dekke over en blødende, urolig samvittighet. Eller kanskje det var den siste lille flammen av kjærlighet som her dukket fram i hans hjerte, til ham som han en gang hadde elsket – hans kjærlighets siste, fortvilede farvel til sin mester, -

etter som han nå hadde solgt seg selv til Satan.

Jesus svarer i hvert fall dette kyss med kjærlighet. "Venn!" sier han. Og det til sin forræder. En har tenkt seg at det er ironi i Jesu stemme. Hvordan kan man dog tenke slik! I det ordet "venn" legger Jesus hele sin grenseløse kjærlighets dype varme. Det siste ordet han sa den kjære Judas, var båret av en aldri sviktende kjærlighet.

Samtidig som Judas' strupe snørtes til i tauet, brast Jesu hjerte på Golgata. Jesu død var forgyvet for Judas. Men Jesu kjærlighet fulgte ham dog, like til de evige dører ble slått igjen bak Judas' rygg. Og tilbake sto to tomme frelserarmer.

(Fra "Med ham til Golgata". Sjette opplag 1961. Indremisjonsforlaget) □

Til selgerne av påskenummeret

Også i år ønsker vi å nå videre ut med påskenummeret av Bibelsk Tro. Vi er svært takknemlig til alle som vil være med å distribuere bladet til slektninger, venner, bekjente og ukjente.

Takk også til alle som har gitt gaver til bladet og til oversettelse og trykking av "Jesus fant meg" til forskjellige språk, til bibelspredning i India og støtte til evangelister i Sør-Etiopia.

Vi sender noen ekstra eksemplarer av Bibelsk Tro til deg og håper du vil selge dem, eller eventuelt å gi dem bort.

Påskenummeret koster fremdeles bare kr 30,00 pr stk., og det gis 20 % provisjon, dvs. kr 6,00 pr blad som selges.

Innbetalingen kan sendes til Stiftelsen På Bibelens Grunn v/Edvard Jekteberg, Persokkrossen 3, 4046 Hafrsfjord, bankgiro nr. 3290.07.77786 eller postgiro nr. 0530.04.87884.

1. MAI MØTER 2017

Talere: Jan Bygstad og Jogeir Lianes

- Kl. 11.00 Randaberg forsamlingshus.
Jogeir Lianes
- Kl. 11.00 Frøyland forsamlingshus.
Jan Bygstad. Tema: Guds bildet GT og NT
Sang av Lindhjems
- Kl. 18.00 og 20.00: Kleppe bedehus
- Kl. 18.00 Jogeir Lianes. Tema: Skapelse og evolusjon kan ikke forenes
- Kl. 20.00 Jan Bygstad. Tema: Hvorfor behaget det Herren å knuse sin Sønn?
Sang: Elisabeth og Helge Lindhjem
Kollekt til Jærtun Lutherske Friskole.

Alle hjertelig velkomne!
Arr: Vardevakt for Bibelen.

Møter for Flymisjonen

- Vigrestad 29. april
- Kl 19.30 Tale ved Jogeir Lianes
- Tau 30. april
- Kl 19.30 Jan Bygstad. Tema: Hvordan arbeider Guds Ånd?
- Skjæveland 30.april
- Kl 11.00 Tale ved Bjørn Storm-Johansen

Alle hjertelig velkomne!
Kollekt til Flymisjonen

Jesus brøt dødsrikets porter

AV OLE HALLESBY

"Han som ble gitt for våre overtredelser og oppreist til vår rettferdiggjørelse". (Rom 4, 25)

Påskedag hendte den største begivenhet i vår verdens historie.

Levendegjort i ånd bryter Jesus dødsrikets porter og åpner vei fra dødens mørke dal til livets lyse land.

Dødens velde er nå brutt. Også legemet må dødskreftene levere tilbake.

Det var det som skjedde på påskedag, da Jesu legeme ble oppreist av graven.

Dette er stort.

Men påskens evangelium inneholder et enda herligere budskap til oss som ikke bare er dødsmerkede mennesker, men også dødsdømte forbrytere. Det forkynner oss at Kristi legemlige oppstandelse er Guds egenhendige underskrift på den benådning som Jesus ansøkte om for oss.

Da Gud lukket Jesus ut gjennom dødsrikets porter og reiste hans legeme av graven, da gjorde

han vitterlig for himmel og jord, og helvete med, at han godkjente det oppgjør med slekten som ble avsluttet med Jesu død. Derfor sier apostelen: *"Oppreist til vår rettferdiggjørelse"*.

Og dette er påskens gladeste bud: Min frifinnelse ligger ferdig og venter med Guds egen underskrift fra påskedags morgen.

Stiller jeg meg under Kristi kors, så leser jeg mitt skyldbrev, men ser at det er overført på min Frelser.

I hans åpne grav finner jeg da igjen som mitt gudgitte bevis for at Jesus har betalt for meg, så jeg er fri.

Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, hva mere er, som også er oppstanden! Halleluja

(Fra "Daglig fornyelse" 16. april, Sambåndet forlag 1994) □

NYTT HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk
Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

Oppstandelsens triumf

AV ERIK HØIBY

I over to tusen år har seiersbudskapet fra en åpen grav i Jerusalem tonet ut over vår jord og trengt seg inn til folk og nasjoner, raser og tungemål. Ja, millioner av mennesker har med undring og glede hørt og tatt imot forsikringen og det uomtvistelige bevis for oppstandelsens realitet: *”Han er virkelig oppstanden og er sett”* (Luk 24,34)

Historien viser oss imidlertid at i like mange år har en storm av protester, tvil, vantro og fornektelse tordnet fram for om mulig å overdøve og begrave et forsoningsverk som er ført til ende: *”Det er fullbrakt!”* og samtidig dempe, ja, helst kvele og tilintetgjøre Kristi legemlige oppstandelsestriumf: *”Han er ikke her, Han er oppstanden.”* (Luk 24,6).

Jesus fra Nasaret stod altså i veien for de argeste Kristus-motstandere på den tiden.

En korsfestet og gravlagt Kristus forferdet dem. Derfor måtte de benytte seg av løgner som våpen, soldater og embetsmannens segl som sikkerhet. Det passet heller ikke for de selvkloke og vantro at Kristus forkynte sannheten og gjorde under, dessuten er det direkte avslørende og ruinerende for dem at Kristus virkelig stod opp fra de døde og vandrer levende ved sitt ord inn til alle folkeslag med sitt forløsende evangelium.

Derfor er Kristi legemlige oppstandelse først: En triumf over døden.

Memento mori! Husk at du skal dø! er tanker som ofte fyller oss mennesker med bange anelser og ofte angst for det alle må igjennom. Det er noe man prøver å skyve til side så lenge som mulig. – *”Av jord er du kommet, til jord skal du bli!”* lyder som en tyngende, gledesdrepende sorgens symfoni.

Men dette er jo ikke alt. Det kommer noe etter disse tunge ord, nemlig at det venter oss alle en legemets oppstandelse. Derfor: *”Av jord skal du igjen oppstå!”* For den Kristus-troende kan disse ord ikke menes annet enn at ved Jesu oppstan-

delse er dødens makt brutt, ja, evig beseiret og: *”de skal se Hans åsyn, og Hans navn skal være på deres panner”* (Åp 22,4).

For det andre: Oppstandelsen er en triumf over all Kristus-motstand.

I dag står vi overfor alarmerende, systematisk motstand mot selve Guds-åpenbaringen i Kristus Jesus. Ikke all motstand har de samme krasse utslag, men det mere avdempende, kontrollerte utfall mot Kristus-troen er kanskje den mest farlige. Hele menneskets livsområde er infisert. Om våre barn, ungdom, ja, alle aldre, trekkes fine tråder som er sterke nok til å trekke mennesket bort fra levende Kristustro. Men la sarkasmen og vantroens menn og kvinner merke seg: *”En dag skal hvert kne bøye seg og hver tunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.”* (Fil 2, 10-11)

For det tredje: Oppstandelsen er en triumf over ufreden og angsten.

Ingenting er så nedbrytende både sjelelig og legemlig som ufred, tvil og angst, men så finnes det heller ikke noe mer oppbyggende, bevarende og livsfremmende som Kristi fred. Nettopp etter oppstandelsen måtte Kristi fredshilsen bety så uendelig meget mer enn tidligere for hans redde venner. Som et levende, personifisert under stod Mesteren der. Ingen hadde maktet å få ham bort. Han var hos dem igjen, og fra nå av skulle han alltid vandre ved deres side. Han som selv er Fred skulle være deres trygghet og sikre tilfluktssted i livet, gjennom døden og i evigheten.

Kjære troende venner! La på nytt igjen denne Kristi fredshilsen trenge dypt inn i ditt hjerte: *”Fred være med deg!”* (Joh 20,19) □

På veien til Emmaus

AV ØIVIND ANDERSEN

”Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle skriftene det som er skrevet om ham” Luk 24,27.

Påskedag gikk to av Jesu disipler fra Jerusalem til Emmaus. Det er en avstand på omtrent elleve og en halv kilometer. Når en går og snakker sammen, tar turen nesten tre timer. Disse disiplene visste ikke at Jesus var stått opp fra de døde, og de var meget bedrøvet. De var ikke kommet langt på veien før Jesus kom inn fra en sidevei og slo lag med dem. Men de visste ikke at det var Jesus. Jesus ville ikke at de skulle kjenne han ennå. Det var noe han først måtte gjøre for dem før han kunne åpenbare seg så de kjente ham.

Det som han måtte gjøre først, var å legge ut Guds ord for dem. Nærmere bestemt gikk det ut på å forklare hvordan hele Det gamle testamente handler om Jesus! Alle arter av skriften der: loven, profetene og de poetiske skrifter handler om ham, påviste Jesus for dem. Det er grunn til

å tro at mesteparten av tiden underveis gikk med til dette.

Det måtte være underlig å bli undervist av Jesus på denne måten i mer enn to timer. Og etter hvert gikk lyset mer og mer opp for disse disiplene. Etterpå sa de: ”Brente ikke våre hjerter i oss da han talte til oss på veien og opplot skriftene for oss!”

”Da lyset fra ordet var gått opp for dem, åpenbarte Jesus seg for dem, så de kjente ham igjen”. Det er på samme måte i dag. Skal vi gjøre virkelige erfaringer om Jesus, må det skje ved at Guds Ånd åpenbarer for vårt hjerte hvordan hele Skriften vitner om Jesus! Da lærer vi ham i sannhet å kjenne. Da begynner også våre hjerter å brenne i oss! Da blir det også vårt hjertes trang å vitne om Jesus for andre.

(Andakt 17. april fra andaktsboka ”Ved kilden”) □

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Troforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)

Tegn 2017-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2016, samt CD-en ”Himmellengt” med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Det er fullbrakt!

AV HANS ERIK NISSEN

”Da Jesus hadde fått vineddiken, sa han: Det er fullbrakt! Og han bøyd sitt hode og oppgav sin ånd”.

Da lød hans ord: *”Det er fullbrakt!”* og bedre ord ble aldri sagt.

Det skyldes ham som uttalte dem. Han kan ikke lyve. Derfor kan du regne med alt han har sagt.

Hvor mange har ikke uttalt store og sterke ord? Hvor ofte er det ikke blitt pekt på både den ene og andre veien til frelse? Millioner av mennesker er blitt overlatt til skuffelse og bitterhet, og enda flere vil oppleve det på dommens dag, når sannheten skal bli avslørt. Da må mange erkjenne at de fulgte falske profeter.

Jesus har bevist at han er Guds Sønn. Det skjedde ved oppstandelsen fra de døde. Det er han som har sagt: *”Det er fullbrakt!”* Dette er sagt til hver eneste en av dem alle Jesus levde blant, tollere og syndere, fariseere og skriftlærde. Ja, det gjelder også deg – og alle mennesker med deg. Ingen er unntatt.

Om livet ditt ligger i grus – det betyr ingen ting. Heller ikke det at du føler deg uverdig.

Jesus har sagt: - *”Det er fullbrakt!”* Hans ord følger deg livet igjennom. De er en dom over deg, hvis du ikke bryr deg om en så stor frelse. De er redningen, hvis du lar dem gjelde i ditt liv.

Hva er det som er fullbrakt?

Det er alt det du trenger til frelse. Din frelse er fullbyrdet. Den er ferdig, og den er din, hvis du tar imot den i tro.

Hvorfor kunne Jesus si disse velsignende ordene?

Det kunne han, fordi han på korsets tre betalte for deg med sitt hellige og dyrebare blod. Den prisen var tilstrekkelig for Gud.

Derfor kan du trygt gå dommen i møte. Bygger du din frelse på hans fullbrakte verk, står du på klippegrunn.

Du skal ikke legge noe til. Naglemerkene i Jesu hender sier deg at du er kjøpt og prisen er betalt. *”Det er fullbrakt!”*

(Fra *”Ett er nødvendig”*. 24. januar. Lunde forlag) □

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

Kristus døde til fastsatt tid

AV HANS EDWARD WISLØFF

”Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige”
(Rom 5,6)

Før morgenstjernen varslet den første gryende dag, før mennesket var skapt, hadde den evige Gud i sin uendelige kjærlighet fastsatt Kristi død for ugudelige.

Vår frelse er derfor besluttet i Guds frie, evige rådslutning. Det er sikker grunn å bygge vårt salighetshåp på.

Og Kristus døde for ugudelige.

Den ugudelige forkaster Gud, trosser ham. Han lever i opprør, i fiendskap mot Gud. Men også for ham døde Kristus til fastsatt tid.

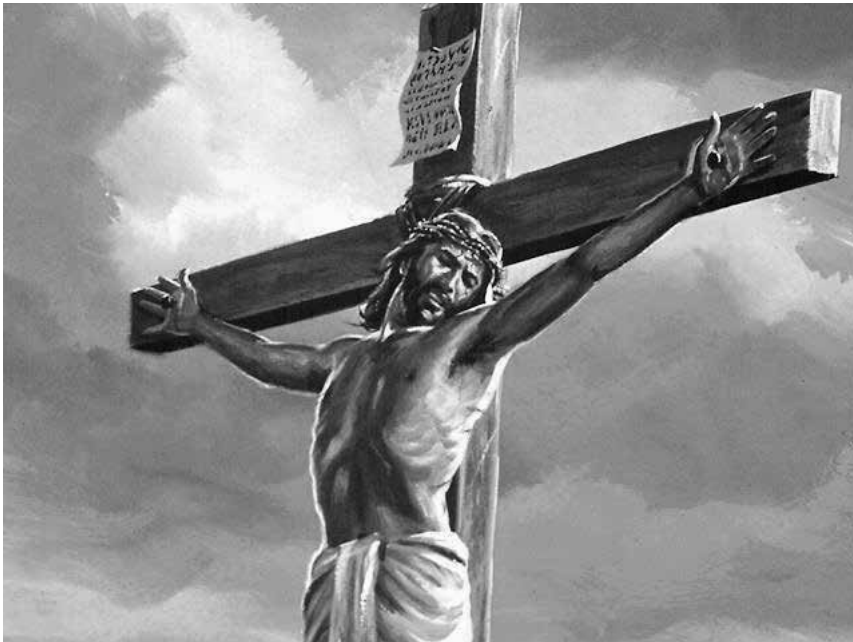
Gjennom disse sannheter får vi et glimt ned i et bunnløst dyp av kjærlighet. Er det virkelig

mulig at Gud elsker slik? Ser du det rett, tør du nok i ydmykhet tro at så døde han også for deg.

Har Guds Ånd fått røre ved din samvittighet, har du fått se at du er en ugudelig, tross alle dine religiøse interesser, dine bønner og lengsler? Du elsker jo ikke Gud og hans vilje. Du står ham imot. Med alle dine anstrengelser klarer du ikke å omskape ditt harde, vantro hjerte. Ofte blir du ganske fortvilet over deg selv.

Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige. Han døde for deg. Den straff du hadde fortjent, har han sonet. I ham er du fri.

(Fra ”Stille stunder på veien hjem” 1. april. Luther Forlag. 16. opplag 1979)

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Amelia M. Hull (1825-1882)

Engelsk sangforfatter.

Andreas Fibigér (1868-1937)

Dansk prest og forfatter.

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fossnes fra 1992.

Karl Martiniussen (1890-1965)

Biskop og forfatter.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/rektor ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå fritidsforkynner.

Olav Nergård (1903-1991)

Norsk gårdbruker og dikter.

Egon Kattner

Født 1948 i Danmark
Cand. theol. Flere år bibelskolelærer på Luthersk Missions Højskole i Hillerød. Prest forskjellige steder i Den Danske Folkekirke. Har arbeidet på kristne friskoler som lærer og skoleleder. Arbeider nå som deltidsprest i København i Evangelisk Luthersk Missionsforening. Medstifter av Dansk Bibel-Institut i 1972. Har vært 33 år medlem av styret og de siste år som formann. Predikant i Luthersk Mission fra 1974.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Jon Olav Østhus

Født på Fogn (Finnøy kommune) i 1953. Siviløkonom fra Norges Handelshøyskole i 1979. Ledende stilling i et internasjonalt oljeserviceselskap.

Fredrik Wisløff (1904-1986)

Cand. theol, 1928. Lærer, prest, reisepredikant og forfatter.

Ole Hallesby (1879-1961)

Professor i teologi ved Menighetsfakultetet Kjent som forkynner og forfatter av oppbyggelesebøker.

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap. Nå pensjonist og frivillig forkynner.

Bivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

Adolph Saphir (1831-1891)

Prest og misjonær.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	19. mars	11.00	Axel Saxe
Lørdag	25. mars	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	26. mars	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	02. april	11.00	Samemisjonen
Onsdag	05. april	19,30	Bibelgruppe.
Palmesø.	09. april	11,00	Otto Jakobsen. Nattverd.
Langfre	14. april	11.00	Einar Sunde.
1.påsked.	16. april	11.00	Erik Nordbø
Onsdag	19. april	19,30	Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle
Søndag	23. april	11,00	Per Haakonsen. Tema: ”Israel i Bibelens lys”
Søndag	30. april	11,00	Vardevakt for Bibelen
Onsdag	03. mai	19,30	Bibelgruppe.
Søndag	07. mai	11,00	Ottar Endresen
Onsdag	10. mai	19,30	Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle
Søndag	14. mai	11.00	Jon Olav Østhus

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

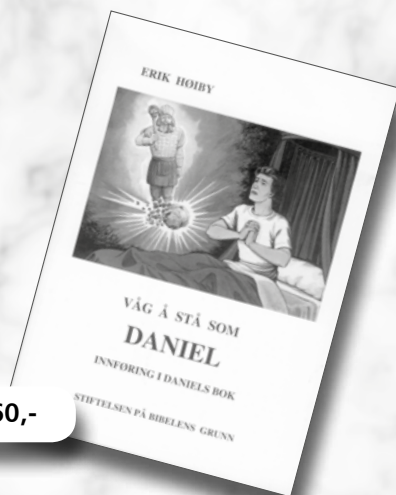
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Kontonummeret: 3260 07 39823

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Golgata

Arne Stensø 2002

Tekst N.N

Tenor

O Gol-ga-ta, mitt hvi-le-sted, i stor-men ly du gav.
Så ta-ler vi i hel-lig ro, Guds e-gen sonn og jeg.
"Og blir du der, da sei-rer du, hva enn som kom-mer på.

Bass

5

T

Der fikk jeg stil-le kne-le ned og leg-ge byr-den av.
Det er så godt for beg-ge to, men best det er for meg.
Glem ei du er min dy-re brud, hold ut og må-let nå!

B

9

T

Der mo-ter jeg Guds e-gen sonn, fra kor-set ned han ser.
Hans ord det er så un-der-fullt, det er et e-vig Ja!
Så mo-tes vi i-gjen, vi to, i him-lens her-lig het.

B

13

T

Han hor-er på min stil-le bonn når der på kne jeg ber.
'Jeg el-sker deg, mitt barn, så huldt*, bli du på Gol-ga-ta!
Der får du freid og el-vig ro, om her på jord du stred.

B

(*huldt = kjærte)